

Висунуті кандидатами в депутати

Завершилося висунення кандидатів в народні депутати. Від нашого інституту висунуто кандидатами: до Верховної Ради УРСР — ректора Бориса Івановича Мокіна; до обласної Ради — декана машинобудівного факультету Віктора Борисовича Петрова, секретаря парткому інституту Віталія Миколайовича Бабія, старшого наукового співробітника кафедри мікроелектроніки Сергія Васильовича Таранова, доцента кафедри економіки промисловості і організації виробництва Олену Іванівну Марченко; до Вінницької міської Ради — студента машинобудівного факультету Віктора Васильовича Онуфрійчука, старшого викладача кафедри АІВТ Миколу Михай-

ловича Данильчука, старшого викладача кафедри ОП Гліба Васильовича Горшечникова, доцента кафедри історії ХХ століття Петра Федоровича Ушакова, доцента кафедри ОТ Юрія Степановича Данилюка, доцента кафедри ЕС Петра Дем'яновича Лежнюка; до Ленінської районної Ради — студентку машинобудівного факультету Ольгу Вікторівну Іванову, старшого наукового співробітника кафедри мікроелектроніки Миколу Антоновича Старовойтова, доктора економічних наук (кафедра прикладної математики і обчислювальних систем) Івана Семеновича Ткаченка, старшого викладача кафедри ТОЕ Валерія Івановича Родичова.

Інформаційно-методичний центр

став діяти з перших днів передвиборної кампанії в кабінеті політосвіти Ленінського райкому Компартії України. Його основне призначення — методична і практична допомога первинним парторганізаціям, агітаторам, лекторам, пропагандистам у проведенні масово-політичної роботи, використанні в ній кращих методів та форм, набутого передового досвіду на попередніх виборах.

Експозиційна частина центру має кілька майстерно оформлених стендів. Перший з них в узагальненій формі знайомить відвідувачів з Законами республіки про вибори, системою виборчих комісій, етапами передвиборної кампанії, їх календарними строками. Широко показані партійні документи, пов'язані з виборами на новий демократичний і гласний основі.

Інший — демонструє зразки політичних плакатів, наочної агітації за кандидатами у народні депутати, дає конкретні поради з питань усної агітації, зокрема, довіреним особам, агітаторам на виборчих дільницях та за місцем проживання виборців.

Привертають увагу заходи агітаційно-пропагандистського центру «Діалог» Вінницького політехнічного інституту. Розроблені вони на увесь передвиборний період з урахуванням вікового і соціального складу виборців, студентської молоді.

Окремої уваги заслуговують в інформаційно-методичному центрі тематичні добірки політичної і правової літератури, розміщеної на стелажах. Є чимало журнальних і газетних публікацій з питань перебу-

довчого процесу, роботи 11-го з'їзду народних депутатів СРСР, десятої сесії Верховної Ради УРСР, передвиборних платформ Вінницького обласного і міського комітетів партії.

Ось чому центр останніми днями приймає все більше відвідувачів. Адже нинішня передвиборна кампанія вимагає від агітаційно-пропагандистських кадрів значно більшої політичної культури, лекторської майстерності, юридичних знань, чіткої орієнтації в сучасній внутрішній і міжнародній обстановці. До послуг бажаючих отримати відповіді на ці та інші питання — кваліфіковані консультації.

Але цим не вичерпуються функції інформаційно-методичного центру. Тут проводиться цікава змістовна робота ще й політичний клуб «Альтернатива». Нещодавно в ньому відбулася дискусія на тему: «Соціалізм, який ми побудували і до якого прагнемо». Її організатором була секретар райкому партії В. П. Лютоворт.

Незабаром члени клубу стануть учасниками однієї дискусії: «Економічна реформа: коли ж будуть результати?» Методична рада центру вже розіслала детальний план цього цікавого політичного діалогу. Користуючись ним, учасники розмови можуть вільно зорієнтуватися в економічних процесах останніх чотирьох з половиною років, політизації суспільства, запропонованих варіантах оновлення економіки країни.

М. ОЛІЙНИК,
завідуюча бібліотекою кабінету політосвіти Ленінського райкому партії.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 1 (372) П'ятниця, 5 січня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ПАМ'ЯТНІ ДНІ ВІЙНИ

1990-й буде роком славного 45-ліття нашої перемоги над німецьким фашизмом. В цьому зв'язку ми запросили для інтерв'ю одного з ветеранів минулої війни полковника у відставці Григорія Марковича Шульмана, який працює нині завідуючим однієї з лабораторій енергетичного факультету.

— Григорію Марковичу! Яке новоріччя Вітчизняної війни запам'яталося вам найбільше?

— Тут навіть задумуватися не треба. Зустріч нового, 1943 року. І не тому, що було якесь особливе застолля, чи якась надзвичайна зустріч, а тому що це було під Сталінградом. Наш аеродром знаходився у Верхній Заплавній, льотчики тієї ночі не літали, і ми, техніки й інженери, могли теж трохи попочити. Я, пам'ятаю, вийшов з землянки незадовго до дванадцятої ночі. Над Волгою гриміли радіорупори, закликаючи оточених німців здаватися без заливого кровопролиття, рівно о дванадцятій прогрімала пісня «Краю мій, моя ти Батьківщино», а після цього вдарили «калюші».

Ми зібралися за столом, випили по сто

ловік і повезли нас в Москву терміново пере-кваліфіковувати на військових спеціалістів авіації. Так що на війну я потрапив рівно через рік і одразу в самісіньке пекло — під Сталінград.

Приїхав на аеродром, пам'ятаю, о 4-й годині ранку, світало. Перше, що побачив: сідає на смугу підбитий ІЛ-2, а його, переслідуючи, терзають кулеметними чергами два мессери.

Зважаючи на складність фронтової обстановки, надзвичайні навантаження, людей бракувало. Полетіти було легше, ніж випустити літак в небо. Але, часом, бувало й таке, що ми, технічна обслуга, сідали на місце бортових стрільців. Скажімо, я особисто брав участь в 44-х бойових вильотах і свій перший орден Червоної Зірки завоював саме як стрілець. Це було 29 листопада 1942 року. Ми вилетіли на двоємісному ІЛ-2, бачив, як з-за хмар вивалилися наші тупорилі ІЛ-5 і навіть хотів було гукнути командирів, що нас супроводжують свої, як тут побачив жовте пузо того супроводжую-

чого, а ньюмо — чорний хрест. Виявилось, що це фокке-вульф — 190 (він був теж з тупим носом). Н, звичайно, зразу ж і пустив у хід свою турельну установку, літак відвалив, потягнувши за собою шлейф білого диму.

— У вас багато нагород саме за війну?

— Одних боєвих орденів чотири. Орден Вітчизняної війни другого ступеня вручили мені за евакуацію пошкодженого літака з нейтральної смуги, це було на Вілоруському фронті в липні 44 року. І полег в застрільця — радиста з Волододо Ганзіним (потім він став Героєм Радянського Союзу). Зенітка ударила в фюзеляж, перебило трос упорів керма, систему управління шасі, систему охолодження двигуна. Ситуація — коли треба сісти негайно. Володя подивився на карту: слава богу, це біля переднього краю. Сіли на живіт, ніби в глибині оборони, а насправді — коло першої лінії окопів. Ганзін пішов дзвонити, йому, сказали зняти годинника, забрати парашути і вертатися на аеродром, а я залишився, щоб спробувати врятувати машину.

(Закінчення на 2-й стор.)

Вечір афганської пісні

ганський кордон, за яким, виявляється, нас не дуже чекали. Коштувала нам ця авантюра, названа по тому виконанням інтернаціонального обов'язку, півтора десятка тисяч молодих життів. Впа-

ли на афганській землі і четверо студентів ВПІ. Соромно, але дізналися ми про це зовсім недавно.

Йшлося про це і на вчорішній «Афганська пісня», де зібралися 45 тих, що

пройшли крізь страшне випробування, а зараз навчаються в нашому інституті. Було вирішено на честь загиблих студентів ВПІ спорудити на території вузу спеціальний пам'ятний знак.

В. БОДНАР,
голова студентського профкому.

Цікавий диспут

тальному залі бібліотеки. Студенти дискутували на тему: «Що таке інтелігентність і що значить

бути інтелігентним?» На дискусії не було байдужих. Сперечалися, обстоювали свої позиції.

«Інтелігент — це людина з освітою», — говорили одні; «це просто розумна людина», — доповнювали інші; «це — добрість у ставленні до людей», — відповідали треті.

Тон у бесідах задавав студент третього курсу Тауфік Нежжар (гр. ЕОМ — 87, Марокко). Він не тільки розумно відповідав на запитання, ґрунтовно аргументував відповіді, а й умів керувати ходом диспуту. Юрі окремо відзначили цю його діяльність.

О. АБРАМЧУК,
член журі Олімпіади.

На знімку: Альберто Меа (Екваторіальна Гвінея) і Шабан Хусамі (Палестина) з польськими друзями з Свентокшицької політехніки (Пльща) під час диспуту.

Фото Р. Кутькова.

ПАМ'ЯТНІ ДНІ ВІЙНИ

(Початок на 1-й стор.)

Пообіцяв мені один старший лейтенант виділити студбекера і кілька чоловік надвечір. А саме в цю пору ліній фронту пересунулась і літак мій опинився на нейтральній, між німцями і нашими. Це вже було невесело. Правда, ми порівняно спокійно зробили підкопи під коле випустили шасі, а коли вже зачепили літак тросами і шарпнули його машиною, то німці на решті побачили і зстріляли. І все-таки

нам удалось вирватись і врятувати літака.

Це для війни буденний епізод. Таких були тисячі. — Яке найбільше почуття винесли ви з тих років?

— Почуття фронтової дружби. Нічого в житті дорожчого і більшого я не знав. Найкращі друзі з війни. Ми з ними брали — до сьогоднішнього дня. Приміром, з Володею Ганзіним ми зустрічаємось і донині — він живе в Гомелі. Та хіба тільки з Володею?

Перед новим роком неодмінно одержую 30—

40 вітальних листівок з усіх кінців Союзу. Прекрасна у нас була дивізія — 78 Героїв Радянського Союзу, сім — двічі Героїв. Зараз вона єдина в збройних силах зберегла свою давню назву. Щороку я туди їжджу, щороку там буваю. Ну, а в рік 45-річчя Перемоги — зустріч, звичайно, буде найбагатшою. Прийдуть, мабуть, усі, хто ще може і хто ще є. Ряди наші рідіють. Це природно, але й сумно. Зате залишаються традиції, які перейшли у спадок тим, хто й досі несе нашу естафету.

В. ІВЧЕНКО.

Нещодавно в редакції інститутської газети побував відомий літератор, колишній керівник обласного архівного управління Іван Оксентійович Безуглий, автор книг «Таємниці «Вервольфа» та «Полювання на озброєного вовка».

Вийшовши на пенсію, письменник не полишив своїх пошу-

довго. Скажімо, в сорок другому році — з 15 травня по листопад, часто вилітав звідси у штаби фронтових з'єднань, які вели активні бойові дії. Достойно з'ясовано, що останній раз він був у Стрижавці 27 серпня 1943 року, а вже у вересні оддав наказ висадити ставку у повітря.

ліній фронту особисто Онуфрій Миколайович.

— Висадивши ставку у повітря перед звільненням Вінниці гітлерівці назавше схоронили таємниці «Вервольфа», чи, може, зараз є якісь спроби проникнути в підземні бункери?

— Я не думаю, щоб у цих підземних бун-

ДО ТАЄМНИЦЬ „ВЕРВОЛЬФУ“

ків, а віддався їм сповна, день при дні продовжує по крихті, по зерну вибірувати з різних спогадів та документів глибоко заховану інформацію про будівництво, функціонування, охорону гітлерівської ставки під Вінницею. Особливо поглибилися ці пошуки останнім часом в зв'язку з наближенням 45-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною і посиленням інтересу до нерозгаданих таємниць минулої війни.

Ми попросили Івана Оксентійовича відповісти на деякі запитання.

— Кажуть, що Гітлер, не зважаючи на великі затрати на будівництво своєї ставки і на зручне її розташування, так жодного разу і не бував тут.

— Це все вигадки. Точно встановлено і документально доведено, що навіжений Адольф перебував у «Вервольфі» досить

Багато легенд ходять про те, хто першим повідомив нашому командуванню про велике, секретне будівництво під Вінницею...

— Таке повідомлення було не одне. Але я добре знав і підтримував товариські стосунки з нашим розвідником Онуфрієм Миколайовичем Боварчуком, котрий залишався для підпільної роботи в селі Печері Тульчинського району. Він прожив понад дев'яносто років і помер зовсім недавно, зберігши чудову пам'ять і точність деталей. Уже 22 вересня 1942 року його звіт про таємниче будівництво дзотів, підземних ангарів, про вивезення з міських парків у Стрижавку і пересадку там старих дерев масове відселення мешканців з навколишніх сіл, з'явився у Державному Комітеті Оборони. Доставив його туди через німецькі тили і

керах збереглося щось таке, що підняло б завісу над таємницями «Вервольфа» чи війни взагалі. Німецькі розвідники були професіоналами високого гатунку, а ті, що працювали в оточенні самого Гітлера, тим паче. Нема сумніву, що вони добре подумали, як не залишити після себе ніякої інформації.

І все-таки бункери «Вервольфа» можуть представляти інтерес, як можливий оригінальний музей Вітчизняної війни. Проникнути під землю було б цікаво, але це коштує грошей. А де їх узяти при загальній бідності нашої держави?

Тільки останнім часом у зв'язку з скороченням армії і конверсією з'явилась нагода одержати сучасну апаратуру. Група вчених під керівництвом професора, завкафедрою, технічної кібернетики Московського геолого-розві-

Ювілей доцента

Навіть не віриться, що нашому Левону Наримановичу 7 січня вже п'ятдесят, такий він не за роками діяльний, енергійний, можливий. Завжди в русі, нескінченних клопотів про науку, наш колектив. А він чималий — сорок п'ять різних за віком, досвідом, знаннями та ще й характером (як правило, неоднозначним).

Але Л. Н. Гейвандов мовби не помічає цього — зумів згуртувати і запалити різні характерні перспективної науковою ідеєю. І це багато важить в діловому ритмі нашої повсякденної праці.

Левон Нариманович — людина вимоглива, але справедлива. Він з категорії тих непоміжних і невгамовних,

котрим до всього діло Недарма Гейвандов так імпонують організаторська непохитність маршала Г. К. Жукова і громадянська мужність Володимира Висоцького. Це — його доленосні кумири. І він прагне їх наслідувати в міру своїх інтелектуальних здібностей і реальних життєвих можливостей.

В 1990 році минає 20 років науково-педагогічної діяльності Левона Наримановича у Вінницькому політехнічному. Тут він зростає як викладач, науковець, організатор наукових досліджень.

Нині Л. Н. Гейвандов очолює нашу науково-дослідну лабораторію технічної електродинаміки і

електромагнітної суцільності. Зараз річний обсяг НДР складає 500 тисяч карбованців, а економічний ефект від них — близько 3 млн. карбованців. Скажемо відверто, не кожна лабораторія вузу може похвалитись такими показниками. І в цьому неабияка заслуга керівника лабораторії кандидата фізико-математичних наук, доцента Л. Н. Гейвандова.

З ювілеєм Вас, шановний Левоне Наримановичу! Подальших творчих успіхів, щастя, здоров'я Вам!

За дорученням колективу:

Т. ЛУЧИНЬКА,
Л. КУТЬКОВА,
наукові співробітники лабораторії ТЕД і ЕМС.

На фото: Л. Н. Гейвандов в колі співробітників лабораторії.

дувального інституту Леоніда Захаровича Бобровникова, одержавши таку апаратуру, розробила цільову комплексну програму «Гермес», спрямовану на пошук і розвідку підземних інженерних споруд. «Вервольф» став першим у цьому ряду об'єктом, своєрідним полігоном випробування армійської апаратури.

Минулої весни ця група почала працю-

вати в Стрижавці. У неї на озброєнні більше десяти способів вивчення підземного об'єкту. Зроблено спеціальну карту місцевості, наносяться лінії розташування споруд і порожнин.

Л. З. Бобровников настроєний дуже оптимістично, але не схильний в подробицях розповідати про знахідки групи. Мовляв, курчат по осені рахують. Проте минулої осені пошуки не

завершилися. З весни 1990-го року група почне пробивати свердловини і «прощупувати» бункери з допомогою телеапаратури. Якщо її висновки виявляться вартими уваги, то піде мова про серйозні розкопки. Місцева влада згодна взятися за них. Отже, треба почекати ще один рік і тоді, можливо, каміння «Вервольфа» заговорить знову.

Народна хорова капела викладачів і співробітників нашого інституту.

якій щойно виповнилося 10 років — це колектив з усталеними традиціями

і тим чудовим внутрішнім світом, котрий відкриває перед людиною

10 літ хорової капели

спів.

Хорова капела — учасник телепередачі «Сонячні кларнети» у 1986 році.

Тоді ж їй присвоєно звання народної. В довідку колективу 40 творів вітчизняних і зарубіжних композиторів. Капела — дипломант республіканського, обласного та районного оглядів хороших колективів художньої самодіяльності, неодноразово виступала перед трудящими області.

Наш колектив щиро запрошує вас, шановні аспіранти і доценти, професори і студенти, весь вельмишановний інститутський люде, в свої ряди. Просимо всіх, у

кого молоде серце, дівчат і жінок, а особливо чоловіків — вусатих і безвусих, чубатих і кучерявих: приходьте в будь-який час, радо зустрінемо вас!

Вас чекають розрядка, душевний відпочинок після трудів праведних, навички художнього смаку і музичально-етичного розвитку.

Коли і що ми робимо? Кожного вівторка і п'ятниці з 16 год. працюємо в залі № 1.

Це не дискотека, де тебе обслуговують і розважають, а колективна праця, спрямована на створення художніх цін-

ностей. Зміна розумової роботи на хоровий спів — і відпочинок, і зустріч з прекрасним.

З боку адміністрації, парткому і профкомів інституту вас чекає повне взаєморозуміння і підтримка.

Повірте: що це дуже цікаво — виступати перед друзями, трудящими міста і області, гастролювати по Україні та за її межами. То ж, запийте у капелу!

М. КОВАЛЬ,
староста хору.

На фото: під час репетиції хорової капели.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.